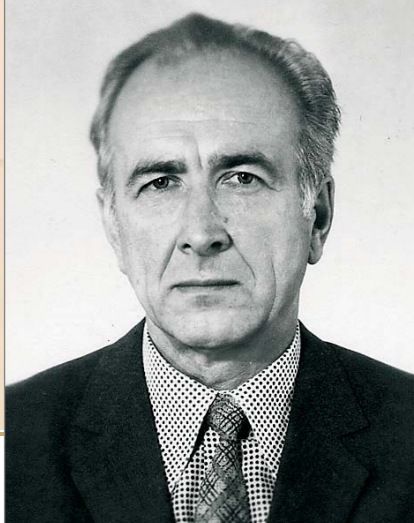

ШЕЛЕШКО Вадим Леонідович

Випускник
інженерно-будівельного
факультету (1953 р.)

Заступник головного інженера
АТ «Український нафтогазовий
інститут» (до 1994 р.)

*Учасник Великої Вітчизняної війни,
ветеран праці*

Народився 27 березня 1931 року в Києві у родині службовців Леоніда Павловича та Євгенії Павлівни. У червні 1941 р. разом із сім'єю евакуювався спочатку в м. Ізюм Харківської області, а потім до м. Сенгілей Ульяновської області. У 1944 р. батька направили на роботу у Львів, де в 1948 р. В. Л. Шелешко закінчив школу. Побачивши зруйнований після війни Київ, вирішив стати будівельником. Ця мрія здійснилася, коли Вадим Леонідович вступив на інженерно-будівельний факультет Львівської політехніки.

У 1953 р. з відзнакою закінчивши інститут за спеціальністю «Автомагістралі» (фах — інженер шляхів сполучення), отримав направлення на роботу в Бориславську машинно-шляхову станцію (тоді — Дрогобицька область). Упродовж 1954–1956 рр. служив у війську (у званні сержанта) в будівельному батальйоні, працюючи майстром, а потім виконробом на об'єктах будівництва ВМФ на півночі Росії.

Повернувшись у Львів, влаштувався на роботу до Львівського філіалу Московського проектного інституту «Держгірхімпроект», і відтоді все життя Вадима Леонідовича Шелешка було пов'язане з роботою проєктувальника на різних посадах — від інженера до заступника головного інженера інституту. Він брав активну участь у становленні промисловості Західної України, проєктуючи Калуський хіміко-металургійний, Стебниківський калійний, Роздільський і Яворівський гірничо-хімічні комбінати. Керував проєктними роботами на будівництві Солігорського калійного комбінату в Білорусії, Джамбульського гірничо-хімічного комбінату в Казахстані та багатьох інших підприємств гірничо-хімічної промисловості Радянського Союзу.

На початку 1960-х В. Л. Шелешко закінчив аспірантуру на кафедрі залізобетонних конструкцій Львівського політехнічного інституту (керівник — проф. А. С. Курилю). Згодом вів дипломне проєктування на інженерно-будівельному факультеті й керував у студентському конструкторському бюро проєктуванням укріплення зсувного схилу біля гуртожитку ЛПІ вперше впровадженими на Львівщині буронабивними палями, а також підземних переходів між корпусами інституту.

Працюючи в «Держгірхімпроекті», В. Л. Шелешко перебував у відрядженнях у В'єтнамі (1958), Індонезії (1965) — для передачі проєктної документації та надання

технічної допомоги при будівництві гірничо-хімічних об'єктів у цих країнах.

У лютому 1969 р. після створення в Києві Українського науково-дослідного і проектного інституту нафтової промисловості «УкрНДІПНД» В. Л. Шелешко був переведений сюди на посаду начальника відділу промислового будівництва, де працював до 2006 р. З 1978 р. обіймав посади начальника технічного відділу, заступника головного інженера інституту, а після 1994 р. — був начальником і головним інженером проєктів комплексного відділу промислових підприємств. Під керівництвом Вадима Леонідовича спроектовано загальнобудівельну частину нафтовидобувних підприємств і об'єктів інфраструктури нафтової промисловості України, Білорусії, Казахстану. Особливе місце посідало в його роботі проєктування об'єктів інфраструктури майже всіх нафтових родовищ Тюменської області. Інститут «УкрДІПРОНДІнафта» в Міністерстві нафти СРСР був також головним у розвитку і проєктуванні власної бази будівельної індустрії та цивільного будівництва. Вадим Шелешко керував розробкою цих проблем і проєктуванням об'єктів будівельної індустрії та вахтових селищ на багатьох нафтових родовищах СРСР.

У 1980–1990-х роках виконував роботи для закордонних об'єктів у НДР, Іраку, Болгарії, Югославії. У 1976–1978 рр. перебував у довгостроковому відрядженні в Сирійській Арабській Республіці на посаді головного інженера забезпечуючи надання технічної допомоги у становленні Державного проектного інституту Сирії.

Протягом усієї професійної діяльності В. Л. Шелешко брав активну участь у громадському житті тих колективів, у яких працював. Зберіг професійні і дружні стосунки зі своїми однокурсниками, з багатьма зберіг і родинні зв'язки.

У 1954 р. одружився з випускницею геологорозвідувального факультету Львівської політехніки Ликовою Тетяною Василівною. Вони разом уже 55 років. Тетяна Василівна працювала до 1969 р. у Львові в Українському науково-дослідному геологорозвідувальному інституті науковим співробітником, а впродовж 1969–1986 рр. — у Київському інституті «УкрДІПРОНДІнафта» старшим науковим співробітником. Донька Ольга закінчила в 1979 р. Київський державний університет і працює головним спеціалістом в Інституті геологічних наук НАН України.